

گزارشی کوتاه همراه تصاویر از غرفه ی رفقای "سازمان فدائیان (اقلیت) در "جشن اومانیته" در

پاریس!

روز شنبه ۱۲ سپتامبر به جشن اومانیته رفته و از غرفه ی رفقای سازمان فدائیان (اقلیت) بازدید نمودم. جشن اومانیته بسیار وسیع است و جمعیت زیادی را به مدت سه روز در خود جای میدهد و از آنجا که دارای برنامه های متنوع سیاسی - اجتماعی و فرهنگی و کنسرت های گوناگون با خواننده های متنوع میباشد، هر ساله بیش از سیصد هزار بازدیدکننده دارد. اگر از بعضی همایشات سیاسی در چارچوب چپ های پارلمانتاریستی که محور اساسی آنرا تشکیل میدهد بگذریم، جشن اومانیته بیش از بیش به جنبه ی تجارتي می اندیشد، که خصلت اساسی "حزب کمونیست فرانسه" بر چنین محوری قرار گرفته است که با نظام سرمایه داری و با حفظ حاکمیت سیاسی موجود، فقط با آن چانه زنی میکند و در محور مواضع بغایت رفرمیستی، عاری از هرگونه خصایص انقلابی است.

ولی در درون "جشن اومانیته" نیروهای سیاسی - انقلابی فرانسه بعنوان نمونه "رزم کارگری" یعنی (Lutte Ouvrière) و نیز "حزب نوین ضد سرمایه داری" (NPA) که جنبه ی پرولتاریا ی انقلابی

فرانسه را نمایندگی میکنند، دارای غرفه های بزرگی میباشند و همایشات سیاسی - انقلابی را در "جشن اومانیته" سازمان دهی میکنند. در بین چند نیروی سیاسی ایرانی، سازمان فدائیان (اقلیت) نیز حضور دارد و وقتی شما وارد غرفه ی آنها می شوید، تصاویر نصب شده گویای روشن خصایل

انقلابی فدائیان (اقلیت) را در اذهان هویدا می سازد و اینگونه با نیروهای دیگر ایرانی متمایز میگردد. از میان خانواده های متنوع فدایی و فدائیان و نیز نیروهای سیاسی کارگری دیگر، نیرویی است که به حکومت شوراها اعتقاد اساسی دارد و با اشتباهات گذشته ی خویش مرزبندی نموده است که تصاویر و نصب شعارهای آن در غرفه، اینگونه مواضع را باثبات میرساند که از نیروهای پارلمانتاریسم سیاسی و سوسیال دموکرات 4 خود را منفک میسازد. این سازمان برعکس بسیاری از نیروهای سیاسی دیگر؛ شعار "کار، نان، آزادی، حکومت شورایی" را تبلیغ و ترویج می کند. زیرا

با طرح شعار "نان، کار، آزادی" در بستر خطای فاحشی قرار خواهیم گرفت به این دلیل ساده که کار مبدا و سرآمد هستی اجتماعی است و بطریق اولی از کار است که به نان میرسیم و نه بالعکس و در چنین روندی است که چالش آنتاگونیسم ساختاری جامعه سر برون می آورد و تضاد کار و سرمایه از آن منتج می گردد. بنابراین "کار" در راس مفاهیم اجتماعی قرار دارد و از طریق آن نان و معیشت زندگی حاصل می شود.

در ضمن همانگونه که در گذشته و در نوشته های مختلفی طرح نموده بودم، طرح شعار "زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم" فقط زمانی جنبه ی انقلابی خواهد داشت که تحت پوشش آلترناتیو حکومتی قرار گیرد، در غیر این صورت با نگاهی رفرمیستی و بورژوایی آمیخته خواهد گشت. همه ی نیروهای پارلمانتاریست و رفرمیسم اجتماعی که خود را چپ اجتماعی می خوانند و برعکس من آنها را "چپ بورژوایی" خطاب می کنم، با شعار "زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم" موافقت دارند، چرا که فاقد آلترناتیو حکومت شوراهای کارگری می باشند. از این نظر شعارهای زیر به دلیل همسویی با انقلاب اجتماعی، بهتر است در همه جا تبلیغ و ترویج شوند و تصاویر زیر گویای بارز آن است.

احمد بخردطبع - ۱۵ س/تامبر ۲۰۲۶

